

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άνδροχωριστής*. Ὁ τύπ. *ἀδρειο-χωρίστρα* ἔχει τὸ εἰ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ *άντρεϊος*. Πβ. *ἀδρειογυναῖκα* ἐκ τοῦ *άντρογυναῖκα*.

1) Ὁ χωρίζων τὸν ἄνδρα ἐνν. ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ὁ προ-καλῶν τὴν διάζευξιν συζύγων ἐνθ' ἄν. : *Μ' αὐτὴ 'ναι ἀδροχωρίστρα* Θήρ. *Φύγι ἀπιδῶ, μουρὴ ἀδρουχουρίστρα!* Καλαμπάκ. || Ἄσμ.

Κὶ σὰν τὸν ἀδρειουχωριστὴ ἔτσι τὸν τυραννοῦσαν Λέσβ. *Συνών. άντρογυνοχωριστής*. β) Ἄνθρωπος συκοφαντικός, διαβολικός Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) : *Σοῦ εἶναι αὐτὸς μία ἀντροχωρίστρα ποῦ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ τὸ στόμα του!* 2) Εἶδος φυτοῦ θαμνώδους παράγοντος ἄνθος κίτρινον καὶ ἀνθούντος κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου (ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἅμα τούτου ἀνθήσαντος οἱ σύζυγοι ναυτικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὄντες ἀποπλέουν ἀποχωριζόμενοι οὕτω τῶν συζύγων των) Πόντ. (Οἶν.)

άντυτος ἐπίθ. κοιν. *ἄδυτος* Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ. *άντυ-τους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *άντ'τους* βόρ. ιδιώμ. *ανάδυτος* Σύμ. ἄγγουτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ντυτός* < *ντύνω*. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. *άνένδυτος*.

1) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος κοιν. καὶ Τσακων. : *Ἀκόμη εἶμαι ἄντυτος. Ἡ κόρη ἦταν ἄντυτη κοιν.* || Παροιμ. *Ντυμένος χῶρες πέρασα, ἄντυτος οὔτε ἀπὸ χωριῶ (εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἶναι ἐνδεδυμένος τις εὐπρεπῶς)* Αἰγίν. 2) Ὁ μὴ ἐσταχωμένος, ὁ μὴ δεμένος, ἐπὶ βιβλίων κοιν. : *Τὸ βιβλίό μου τό 'χω ἀκόμη ἄντυτο.* *Συνών. ἄδετος* 2.

* **άντύχη** σύνδ. *ἀδύχ' Κυδων. ἀδύχ'μ' Κυδων.* Ἐκ τῆς φρ. *ἄν τύχη*. Ἐπὶ συμπεράσματος, λοιπόν, ἄρα : *Ἀδύχ'μ' σὺ ἦσ'να π' τὰ 'κανις αὐτά!*

άντυχοῦ ἐπίρρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τῆς φρ. *ἄν τυχόν*. Ἄν τύχη, ἄν τυχόν. *Συνών. ἀνίσως* 1.

άντῶ Μακεδ. (Καστορ.) *άντάου* Σκῦρ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) *άντίζω* Πελοπν. (Λάστ. Σουδεν.) *'ντέζου* Μακεδ. ('Ανασελ.) *'ντήσ-σω* Κάρπ. Προστ. ἄντα Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.)

Τὸ ἀρχ. *άντῶ*. 1) *Συναντῶ* Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Λάστ. Σουδεν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : *Δέν τὸν ἄντησα πουθενά τὸν δεῖνα Σουδεν.* β) Ἀμτβ. *τυγχάνω* Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : *'Αντησα νὰ εἶμι ἱκεῖ Καλοσκοπ.* 2) Ἐμπλέκομαι Μακεδ. ('Ανασελ.) : *'Εντησα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρουπον.* *Νὰ οἱ φ'λάξ' οὐ Θεὸς νὰ μὴ 'ντέης!* 3) Εὐρίσκω κακὸν συναπάντημα, περιπίπτω εἰς ἐπήρεια δαιμονίων Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : *Αὐτόνον τὸν πιδὶ ἄντησι.* 4) Σταματῶ που προσωρινῶς Κάρπ. : Ἄσμ.

Μῆς 'ς τὴ Σάμον ἦντηξα μῆς 'ς τὸ Σαλονίκι, μόνον ὥσὰν νὰ βρέθηκα εἰς ὠραιο περιόλι. 5) Παρατηρῶ, κοιτάζω Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Σκῦρ. : *'Αντα τί τοῦ βάλλ' ὁ δῖαλος 'ς τ' ἀφτὶ νὰ πῇ γιὰ μένα! Σκῦρ.* Ἄντα τόνε, ἔρχεται Κονίστρ. Πβ. *άντένω*.

Ἄντώνις ὁ, κοιν. Ἄδωνις Κρήτ. Πάρ. Ἐκ τοῦ μεταγν. κυρίου ὄν. Ἄντῶνιος. Τὸ βαπτιστικὸν τοῦτο ὄνομα χρησιμοποιεῖται εἰς παροιμ. φρ. ὡς σκαπτικὸν πρὸς δήλωσιν τῶν ἀνοήτων καὶ κούφων ἐνθ' ἄν. : Παροιμ.

Κόψε ξύλο κάμ' Ἀντώνι | καὶ ἀπὸ πλάτανο Μανόλη καὶ ἂν εἴπῃς καὶ γιὰ τὸ Γιάννη, | ὅ,τι ξύλο νὰ 'ναι κάνει πολλαχ. Ὁ νοῦς σου καὶ τ' Ἀδώνι (πρὸς ἀνόητον) Κρήτ. Πβ. Γιάτνης, Μανόλης.

άνυδριὰ ἡ, *άνυδρία* Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Πόντ. Σέριφ. Σῦρ. Τσακων. κ. ἄ. *άνυδριὰ* σύνηθ. *άνυδριὰ* Νάξ. (Γαλανᾶδ. Κινίδ.) *ἄν'δριὰ* Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀνεδρία* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κύπρ. Χίος (Νένητ.) *ἀνεδριὰ* Ρόδ. *ἀνεγριὰ* Ρόδ. *'νδυγιά* Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *άνυδρία*. Ἐλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία σύνηθ. : *'Φέτο εἴχαμε ἄνυδριὰ σύνηθ. Βαστᾶ 'ς τὴν ἄνυδρία ἡ θροφαντὴ κολοκυθὰ Σέριφ. Ἐξεράθ-θησαν οὐλ-λα 'πὸ τὴν ἄνυδριὰ Ρόδ. || Παροιμ. 'Σ τὴν ἄνυδριὰ καλὸ 'ναι καὶ τὸ χαλάζι (ἐν ἔλλειψει καλυτέρου δύναται νὰ ἀρκεσθῇ τις καὶ εἰς τὸ μικροῦ λόγου ἄξιον ἔστω καὶ μετὰ ζημιῶν) σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεργία.*

* **άνυδρίζω**, μετοχ. *άνυδρισμένος* Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνυδρος*. Ἡ μετοχ. ἐπιθετικ., ἄνυδρος, διψαλέος : *'Ανυδρισμένος τόπος. Ἄνυδρισμένο χωράφι. || Φρ. μεταφ. Ἄνυδρισμένος γιὰ γυναῖκα - γιὰ παρεια.*

άνυδρος ἐπίθ. σύνηθ. *άνυδρε* Τσακων. *άνυδρος* Μέγαρ. Κύθηρ. *άνυγρος* Κύπρ. *ἄν'δρος* Πάρ. (Λεῦκ.) *ἄν'δρους* Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἄν'δρους* Λέσβ. *ἄδρους* Λέσβ. *ἀνεδρος* Κύπρ. Ρόδ. — Δλιτέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 1, 91 *ἄνεγρος* Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *άνυδρος*. Οἱ τύπ. *άνυγρος* καὶ *ἀνε-γρος* ἐκ τροπῆς τοῦ συμπλέγματος *δρ εἰς γρ*. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 45.

1) Ὁ πάσχων ἀπὸ ἔλλειψιν ὕδατος, ξηρός, ἀχμηρός, ἐπὶ τόπου σύνηθ. : *'Ανυδρος τόπος. Ἄνυδρο χωράφι* σύνηθ. || Ἄσμ.

Καὶ ὅθεν ἐκατέβαινε κάτω 'ς τὸ ἄνυδρους κάδους, ἀρχίζ' ὁ νότος τὸ νερὸ καὶ ὁ κύρ βορρᾶς τὸ χιόνι Κρήτ. *Συνών. ἀνερος* 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

β) Ὁ μὴ ἀρδευόμενος, ὁ μὴ ποτιζόμενος πολλαχ. : *'Ελαιᾶς-δομάτες ἄνυδρες* Μέγαρ. κ. ἄ. *'Ανυδρα* λάχανα Πελοπν. (Κυνουρ.) *Κολοκύθα ἄνυδρα* Χίος *'Ανυδρα* φασούλια Ἄνδρ. Κρήτ. *Συνών. ἀνερος* 2, *ξερικός*. γ) Ὁ μὴ πίων ὕδωρ, διψασμένος, Κύπρ. Πελοπν. (Κυνουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. : *Σῆμ-μερα ἐμείνασιν τὰ χτηνά μου ἄνυδρα* Κύπρ. || Φρ. *Νησιτικός καὶ ἄνυδρος* Κυνουρ. || Ἄσμ.

Νὰ πιοῦν οἱ ἄνυδροι νερό, νὰ πιοῦν οἱ διψασμένοι Αἰτωλ. 5) Ὁ μὴ πίνων πολὺ ὕδωρ Νάξ. ('Απύρανθ.) : *'Ανυδρος ἄνθρωπος.* ε) Ὁ διαιτώμενος εἰς ἀνύδρους εἰς ξηροὺς τόπους Θράκ. Κύπρ. — Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν. : *'Ανυγρες κουφάες (κουφή = ὄφιν δηλητηριώδης) Κύπρ. Ἄνυδρα φίδια* Θράκ. || Φρ. *'Α, ποῦ νὰ π-πέσουν 'πάνω σου οἱ ἄνυδρες κουφάες!* (ἄρᾶ) Κύπρ. || Ποίημ.

Τῷ οὐλα τὴν ἄνεδρην κουφήν, σγοιὰν ρέσ-σεις, 'ποφουσοῦσιν (οὐλα = καθῶς, σγοιὰν ρέσ-σεις = ὅταν περνᾷς) Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ ἔχων χυμόν, ἐπὶ καρπῶν παραγομένων ἐν ἀνύδροις τόποις Ἄνδρ. Πελοπν. (Λακων. Σουδεν.) κ. ἄ.

β) Ἀνούσιος, ἄνοστος Πελοπν. (Λακων.) 3) Ὁ μὴ περιχυθεὶς διὰ ζέοντος ὕδατος ἐπὶ ἐλαίου, τὸ ὅποιον ἐξεθλίβη χωρὶς νὰ γίνῃ χρήσις θερμοῦ ὕδατος Κύθηρ. : *'Ανυδρο λάδι.* *Συνών. ἀθέρμαστος* 1, *ἀθέρμιστος* 2.

άνυδροφάσουλο τό, Ἄνδρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνυδρος* καὶ τοῦ οὐσ. *φασόλι*, παρ' ὁ καὶ *φασούλι*.

Φασήολος παραγόμενος εἰς τόπους μὴ ποτιζομένους, ἀλλ' εἰς ἀμπέλους ἢ ἀγρούς καλῶς καλλιεργημένους. Συνών. ἰδ. ἐν. λ. ἀμπελοφάσσονλο.

ἀνύλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ύλιστος < ύλίζω.

Ὁ μὴ διυλισθεῖς: Ἀνύλιστον ἔν' τὸ ἔξυγαλαν.

ἀνύμφευτος ἐπίθ. ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 23 ἀνύμφευτος Ἦπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνύμφευτος.

Ὁ μὴ νυμφευθεῖς, ἄγαμος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐδῶ κοιμᾷτ' ἀφέντης μας τ' ὁμορφο παλληκάρι,
τ' ὁμορφο καὶ τ' ἀνύμφευτο, μόν' ἀρραβωνιασμένο

Ἦπ. — Ποίημ.

Ἡ ἀνύμφευτη νυφούλλα | γυρεύει τὸ νυμφίον,

δροσιὰ σκορπᾷ τὸ θεῖον | ἔς τὴ μαραμμένη γῆ

ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνέγλυτος 1, ἀνύπαντρος, ἀπάντρευτος. Πβ. ἀγυναίικιστος, ἀνατρη 1, ἀνάτριστος.

ἀνυπάκουος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μεσσ.) Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνυπάκουος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεπάκουος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνεπήκουος Κρήτ. — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 65 ἀνιπάκουος Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀπάκουος Βιθυν. ἀπάκουος Μακεδ. (Καστορ.) ἀπάκουος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 110 ἀπάκοος Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑπάκουος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνυπήκοος. Οἱ τύπ. ἀπάκουος ἐκ τοῦ ρ. ἀπακούω (δι' ὃ ἰδ. ὑπακούω) τοῦ ἀρκτικού α λαβόντος στερητικὴν σημ. δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν.

Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παρήκοος ἔνθ' ἀν.: Τὸ παιδί εἶναι ἀνυπάκουο Κεφαλλ. Αὐτὸς εἶναι ἀνυπάκουος Ἀρκαδ. Πολὺν ἀπάκουον γένεται αὐτόνο τὸ παιδί Βιθυν. Τὴν ἀφῆκε χήρα μ' ἔνα παιδί ἀνεπήκοο ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. Ντ' ἀνυπάκουον παιδὶν εἶσαι! (ὁ τόνος τοῦ ἀρκτικού α διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό - ντ') Χαλδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνάκοος 1.

ἀνυπαντριά ἡ, Πελοπν. κ. ἀ. ἀνυπανδρία Λεξ. Κομ. Δεέκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνύπαντρος.

Τὸ νὰ νὰ εἶναι τις ἀνύπανδρος ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἡ παντρεία εἶναι σκλαβιά κ' ἡ ἀνυπαντριά σκουλήκι Πελοπν.

ἀνύπαντρος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνύπαδρος Κύθν. Μέγαρ. Νάξ. (Κινίδ.) κ. ἀ. ἀνύπαντρος βόρ. ἰδιώμ. ἀνύπαδρους Λέσβ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνύμπαντρος Ἦπ. ἄπαντρος Βιθυν. Κύπρ. ἄπαδρος Κρήτ. ἄπαδρους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὕπανδρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄγαμος, ἀνύμφευτος, ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἔνθ' ἀν.: Ἐχω ἀδερφή - κόρη ἀνύπαντρη. Ἐμεινεν ἀνύπαντρος ἡ ἀνύπαντρη κοιν. Ἐλέμ' νεν ἀνύπαντρος Χαλδ. || Παροιμ. Κάτσε, κόρη, ἀνύπαντρη νὰ κάμω γιὸ νὰ πάρης (ἐπὶ ἀναβολῶν μακρῶν καὶ ματαίων) Πελοπν. — Γνωμ. Ἀνύπαντρος προξενητὴς γιὰ λόγου του γυρεύει σύνθηθ. Κι ὁ ἀνύπαντρος κι ὁ παντρεμένος μένει μετανοημένος Πελοπν. (Λάστ.) || Ἄσμ.

Κόρη, κι ἂν εἶσαι ἀνύπαντρη, καλὴ μοῖρα νὰ λάβης,
καὶ παντρεμένη ἂν εἶσαι σύ, πολλοὺς χρόνους νὰ ζήσης
ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2, 84

Ποῖος εἶδε ψάρι σὲ βουνὸ κ' ἐλάφι σὲ λιμάνι,
ποῖος εἶδε κόρη ἀνύπαντρη ἔς τὰ κλέφτικα ντυμένη;
ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 1, 115. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνύμ-
φρευτος.

ἀνυπόγραφος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνυπόγραφος.

Ὁ μὴ ὑπογεγραμμένος: Γράμμα ἀνυπόγραφο.

ἀνυπολυδία ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀνυπόδητος, ἀνυποδησία: Ποῦ τὴν ἀνυπολυδιὰν ἐσκλερύναν τὰ πόδια μου. Συνών. ξυπολυσιά.

ἀνυπόλυτα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀλυπόρ'τα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀλυπόρτσινα Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος. Ὁ τύπ. ἀλυπόρ'τα ἐκ τοῦ ἀνυπόλ'τος, ὃ ἰδ. ἐν λ. ἀνυπόλυτος.

Χωρὶς ὑπόδεσιν ἔνθ' ἀν.: Περιπατῶ ἀλυπόρ'τα Ἀραβάν.

***ἀνυπολυτεύω**, μέσ. ἀνυπολυτεύομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόλυτος.

Γίνομαι ἀνυπόλυτος, καταντῶ ἀνυπόδητος.

ἀνυπόλυτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀνυπόλ'τος Καππ. (Σινασσ.) ἀλυπόλυτος Κύπρ. ἀλυπόν'τος Πόντ. (Νικόπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνυπόλυτος. Ὁ τύπ. ἀλυπόλυτος κατὰ προληπτικὴν ἀφομ., ὃ δὲ τύπ. ἀλυπόν'τος κατὰ μετάθ.

Ὁ μὴ ὑποδεδεμένος, ἀνυπόδητος ἔνθ' ἀν.: Μὲν παρ-
πατῆς ἀνυπόλυτος τῷ ἔν-νὰ κρυώσης Κύπρ. || Γνωμ.

Τίτσιρος τῷ ἀνυπόλυτος τῷ δαχτυλίδκι φορεῖ

(ἐπὶ πτωχαλῶνος. τίτσιρος = γυμνός) Κύπρ.

Τσαγκάρης ἀνυπόλυτος, ράφτης ἀκατάρραφτος

(ἐπὶ τῶν ἐχόντων μὲν τὰ ἐφόδια, ἀλλὰ παραμελούντων ἑαυτοὺς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τίτσιροι τῷ ἀνυπόλυτοι τῷ οἱ δὲ γὰρ ἐδρωπιτῶν αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 610 (ἐκδ. R Dawkins) «καὶ ἐκατέβην ὁ κούντης τῆς Τρίπολις καὶ οὐλοὶ οἱ ἀφέντες... καὶ οὐλες οἱ κυράδες καὶ ἡ κούνταινα ἀνυπόλυτοι».

ἀνυπόμονα ἐπίρρ. Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 237 ΓΨυχάρ. Ἀγν. 162 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόμονος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνυπομόνως ἔνθ' ἀν.: Ἀνυπόμονα, θαρῶ, ἐκείνη τὴ νυχτιὰ καρτεροῦσαν καὶ οἱ δὲ τοὺς νὰ ξημερώσῃ ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἀν. Ἀνυπόμονα τὴν καρτεροῦσαν Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν.

ἀνυπομόνευτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Κομ. Δεέκ Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνυπομονευστός < ἀνυπομονεύω δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν ἔνθ' ἀν.: Δὲν κάθεται νὰ σοῦ βάλω νὰ φάς, τόσο ἀνυπομόνευτος εἶσαι; Κορινθ. Συνών. ἀβάσταχτος 1 γ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόμονος.

ἀνυπομονεύω Κρήτ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνυπόμονος.

Εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνυπομονῶ.

ἀνυπομονησία ἡ, λόγ. κοιν. ἀνυπομονησίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνυπομονησία σύνθηθ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνυπομονησία.

Ἐλλειψις ὑπομονῆς ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἔπασε ἡ ἀνυπομο-
νησία, δὲ μπορεῖ νὰ κάτῃ σύνθηθ. Συνών. ἀνυπομονιά.

